

'Miranda wilde meer en meer alleen doen'

Zijn verhaal

Daniël Doorn (docent ICT, 45) woont samen met Patricia en haar twee kinderen uit een eerdere relatie.

„Ik leerde Miranda kennen tijdens de Santpoortse Feestweek. Ze was enthousiast, altijd in voor een lolletje. Dat ze pas 17 was en ik 26, zag ik wel als een complicatie. Maar de eerste tijd waren we alleen de weekends samen, zo groeiden we langzaam naar elkaar toe. Dat het weleens kon gaan werken tussen ons, besepte ik toen ik zes weken thuis lag na een operatie, en zij geregeld van Hillegom naar Purmerend heen en weer reisde om boodschappen voor me te doen.

„Het duurde tien jaar voor ons eerste kind kwam, na verschillende ivf-pogingen en hormoonbehandelingen. Dat medische gedoe legde een flinke druk op onze relatie, al was het maar omdat je liefdesleven er heel wat mechanischer door wordt. In 2008 werd Inara geboren. Miranda kreeg een postnatale depressie en voor ze daar bovenop was, raakte ze onverwachts weer zwanger. Dat was eigenlijk te zwaar. Toen bleek Natalya ook nog eens ernstige maag- en darmproblemen te hebben. Ze hilde verschrikkelijk veel en moest op zeker moment naar het ziekenhuis omdat ze ondervoed was. „Ook vóór de kinderen kwamen, hadden we al veel tegenslag gehad. Van Miranda's moeder die op haar 58ste plotseling aan een hersentumor stierf tot een goede vriend die zelfmoord pleegde. Ik merkte dat Miranda meer en meer alleen wilde doen. We gingen in relatietherapie maar na tweeënhalp jaar trok zij uiteindelijk de stekker eruit. Ik was teleurgesteld, maar had het zien aankomen.

„In feite leefden we voor de kinderen, voor hen wilden we het goed regelen. De zorg verdelen we en dat gaat in perfecte harmonie. Bij de overdracht eten we altijd samen, dat werkt ook goed. Miranda past op de kinderen als Patricia en ik samen weggaan. We hebben veel energie gestoken in het behouden van de vriendschap, zelfs onze vriendschapsring dragen we nog allebei.”

Relatietherapie kon niet het huwelijk van Daniël en Miranda redden, maar wel hun vriendschap.

Miranda en Daniël,
25 juni 1998

Uw verhaal in deze rubriek? Mail naar exgenoten@nrc.nl

'Ineens zag ik dat de tederheid weg was'

Haar verhaal

Miranda Spreeuw (apothekersassistente, 36) heeft momenteel geen relatie.

„Ik kwam een keer aanwaaien bij zijn moeder, zo leerde ik Daniël kennen. Vooral zijn ogen vond ik mooi. Helder. Ik was niet zo zelfverzekerd toen, ik wachtte eigenlijk op het moment dat hij rot tegen me ging doen, zoals vorige vriendjes deden. Tot klappen aan toe. Maar hij bleef aardig. En hij sloot me niet op in een kooitje. Hij was de ideale man voor mij.

„We hebben veel voor onze kiezen gehad, zoals de dood van van mijn moeder en de zelfmoord van een vriend. Zwanger worden werd een obsessie. Als dat niet spontaan lukt, regeert de dokter je seksleven en door de hormoonkuren was ik ook niet altijd gezellig, om het voorzichtig te zeggen. Daniël vroeg zich soms af of het het allemaal waard was, maar opgeven was voor mij niet bespreekbaar. Uiteindelijk kregen we kort achter elkaar twee dochters. De tweede zwangerschap was erg zwaar, en toen Natalya was geboren, bleek ze niet gezond en gilde ze vaak zeven uur achter elkaar.

„Het is goed gekomen met haar, maar Daniël en ik waren elkaar kwijtgeraakt. Hij had dat als eerste in de gaten, hij wilde relatietherapie. Zelf dacht ik: 'Even adem inhouden, dan zien we later wel waar we gestrand zijn. Eerst de kinderen op de rit.' Bij die therapie leerden we met elkaar te communiceren, iets wat we van huis uit geen van beide hadden geleerd. Zo lukte het om goede vrienden te blijven. Tegelijk begon ik me te realiseren dat het kaarsje eigenlijk al lang uit was. Op zeker moment kijk je om en denk je: waar is de tederheid gebleven?

„We hebben nooit meer woordenwisselingen. Ik ben blij dat hij samen is met Patricia, een goede vriendin van mij. Sindsdien is de twinkeling in zijn ogen terug. Dat had ik hem nooit meer kunnen geven.”

Met dank aan NieuweStap.nl, Daniël schrijft er een blog.

Brigit Kooijman